

Mozart: Piano Sonate #8 In A Minor, K 310 - 1. Allegro Maestoso

Mozart schreef deze sonate vlak na het overlijden van zijn moeder. Dit hoor je goed terug in het stuk, het is treurig en droevig. Af en toe zitten er juist ook wel wat minder treurige momenten in, dit is ook begrijpelijk. Je kan het zien als de momenten dat hij niet alleen maar aan het rouwen is maar ook juist aan de goede kanten van zijn moeder dacht. Het stuk vertelt niet per se een chronologisch verhaal, daarom zou je kunnen zeggen dat het stuk abstract is. Maar toch zit er een verhaal achter het stuk, het lijdensverhaal van Mozart en het verhaal van zijn moeder zelf. Door deze twee verhalen in het stuk te verwerken is het zowel treurig als af en toe ook wat vrolijker omdat hij aan de goede kanten van zijn moeder denkt. Het stuk is geschreven voor piano. Er wordt dus geen tekst gebruikt om het verhaal over te brengen.

Het tempo en de melodie zegt veel over Mozart en zijn moeder zelf. Het is niet tragisch en slepend, ik denk dat hij een stuk wilde schrijven dat hem aan zijn moeder en zijn verlies kon herinneren en niet alleen aan de tragiek van het verlies van iemand. Het tempo is dus ook niet langzaam of slepend. Het tempo gaat vlug door en de melodie zelf is soms best opgewekt. Door de toonsoort is het toch droevig. De melodie is ook wel wisselend, soms is het toch een beetje tragisch en op andere momenten is het toch nog een beetje vrolijk. Deze twee dingen wisselt hij met elkaar af om zijn gedachten te laten zien, het ene moment heeft hij alleen verdriet en dan komt er opeens een goede herinnering boven en wordt het stuk weer wat vrolijker. Ook de dynamiek is vrij wisselend, soms wordt er hard gespeeld en soms juist weer heel zachtjes.

Het stuk begint net als iedere sonate met het eerste thema, daarna volgt de overgang naar het tweede thema, deze twee thema's samen zijn de expositie. Na deze twee thema's komt de doorwerking, hier worden de eerste twee thema's verder uitgewerkt. Na de doorwerking komt de reprise, dit is de herneming van de expositie. Dezelfde twee thema's komen dus terug maar alles is net even een beetje veranderd waardoor er een andere sfeer komt. Wat je dus ziet is dat de twee thema's terugkomen in de doorwerking en vervolgens ook nog eens in de reprise.

Het eerste thema staat in A-mineur, dit zegt al wat over de klank die het stuk krijgt, het stuk heeft een droevige ondertoon. De overgang naar het tweede thema eindigt met het ritme van het eerste thema maar dit stukje staat in G-majeur. Doordat de overgang naar het tweede thema in G-majeur staat sluit dit goed aan op het tweede thema dat in C-majeur staat. C-majeur is de parallel van A-mineur, hierdoor passen de twee thema's qua toonsoort goed bij elkaar. Het einde van het tweede thema is tevens de afsluiting van de expositie (de twee thema's samen). De doorwerking die hierna volgt staat in C-majeur en begint weer met het eerste thema. Doordat C-majeur en A-mineur parallel zijn past de doorwerking van het eerste thema goed bij het oorspronkelijke thema. Na het eerste thema komt er een overgangs motief van vier maten in B-majeur met het ritme van het eerste thema. Doordat het stuk in B-majeur staat en het forte wordt gespeeld krijgt het stuk een veel heftiger wending. Hier komt een beetje de woede door van zijn emoties. Na deze vier maten gaat het stuk verder in E-majeur en A-majeur, het stukje in E-majeur is juist weer wat lieflijker en hier ziet hij meer de goede kanten van zijn moeder. Het stuk in A-majeur staat juist weer in forte en hier wordt het stuk weer wat heftiger. Na deze stukken komt nog de afsluiting van de doorwerking, dit is weer hetzelfde thema als de afsluiting van de expositie. De doorwerking staat steeds een paar maten in één toonsoort maar er wordt wel vaak gebruikgemaakt van septiemen, nonen en decimen. Hierdoor krijgt de doorwerking, die geheel in zestiende noten geschreven is, een duistere kant die ook af en toe wel afgewisseld wordt met wat lichtere klanken. De reprise die na de doorwerking volgt begint weer met het eerste thema dat in A-mineur staat. Hierdoor krijg je het idee van een herhaling, ook de overgang naar het tweede thema komt op hetzelfde moment, maar deze staat in E-majeur in plaats van G-majeur. Hierdoor neemt de reprise plots een andere wending. Het tweede thema staat niet ook in A-mineur

waardoor het niet meer de lichtvoetigheid heeft van de expositie. Na het tweede thema in de reprise komt de afsluiting van de sonate. Deze afsluiting is hetzelfde als de afsluiting van de expositie. In deze afsluiting worden echter veel verminderde akkoorden gebruikt waardoor het stuk hier veel heftiger wordt en je echt naar een afsluiting toewerkt.

Het stuk is dus geschreven na het overlijden van zijn moeder. Het stuk is geschreven om zijn emoties over te brengen op het publiek. Maar misschien is het voor Mozart ook wel een manier om zijn emoties kwijt te kunnen. Veel mensen doen dit door te praten of dingen op te schrijven in een dagboek, maar ik kan me ook wel voorstellen dat dit voor hem een manier is om zijn emoties kwijt te kunnen.

Ik kende het muziekstuk al goed, ik heb het ook uitgekozen omdat dit een stuk is wat mij aanspreekt en wat ik mooi vind. Nu ik alles nog beter bekeken heb en het nog vaker geluisterd heb is mijn mening niet veranderd. Hij is alleen maar sterker geworden.